

کنوانسیون وین راجع به مسئولیت مدنی در قبال خسارات هسته ای

طرفین متعاقد،

ضمن تأیید تمایل جهت ایجاد حداقل استانداردهای برای فراهم کردن حمایت مالی در مقابل خسارت ناشی از برخی کاربردهای صلح جو یانه انرژی هسته ای.

با اعتقاد به اینکه کنوانسیون مسئولیت مدنی در قبال حوادث هسته ای به توسعه روابط دوستانه میان ملت‌ها، صرف نظر از نظام‌های قانونی و اجتماعی مختلف آنها، کمک می‌کند؛

با اتخاذ تصمیم به انعقاد کنوانسیونی جهت تحقق چنین اهدافی به صورت ذیل توافق می‌نمایند.

ماده ۱

(۱) در راستای تحقق اهداف این کنوانسیون،

(الف) "شخص" به هر فرد، شرکت، موسسه خصوصی یا عمومی، خواه با شخصیت حقوقی یا بدون شخصیت حقوقی، هر سازمان بین المللی که بر اساس قانون دولت محل تاسیسات دارای شخصیت حقوقی می‌باشد، و هر دولت یا تقسیمات فرعی تشکیل دهنده آن، اطلاق می‌شود.

(ب) "تبعه طرف متعاقد" شامل طرف متعاقد یا هر یک از اجزاء فرعی تشکیل دهنده آن شرکت، یا هر موسسه خصوصی یا عمومی، اعم از شرکتی که تاسیس شده و یا اینکه در چارچوب قلمرو طرف متعاقد تأسیس نشده باشد، می‌گردد.

(ج) "گرداننده" - عامل ارتباط با محل تاسیسات هسته ای - به شخصی اطلاق می‌شود که توسط دولت محل تاسیسات به عنوان گرداننده آن تاسیسات منصوب یا مشخص شده باشد.

(د) "دولت محل تاسیسات" در خصوص تاسیسات هسته ای، به طرف متعاهدی اطلاق می‌شود که در چارچوب قلمرو آن، تاسیسات واقع شده باشد، یا در صورت عدم واقع شدن در چارچوب قلمرو هیچ یک از دولت‌ها، به طرف متعاهدی مربوط می‌گردد که توسط آن، یا تحت اختیار آن، تاسیسات هسته ای فعالیت می‌کند.

(ه) "قانون دادگاه صالح" به قانون دادگاهی اطلاق می‌شود که بر اساس این کنوانسیون صلاحیت داشته و من جمله شامل هر مفادی از این قانون مربوط به تعارض قوانین می‌گردد.

(و) "سوخت هسته‌ای" به هر نوع موادی اطلاق می‌شود که توانایی تولید انرژی از طریق فرآیند زنجیره‌ای شکافت هسته‌ای خودنگهدار را دارا می‌باشد.

(ز) "محصولات پرتوزا یا پسماند" به موادی اطلاق می‌شود که در نتیجه تولید یا استفاده سوخت هسته‌ای تولید شده است، یا بواسطه قرار گرفتن در برابر تشعشعات، در مسیر تولید یا بهره برداری از سوخت هسته‌ای پرتوزا شده باشند. این تعریف، شامل رادیو ایزوتوپ‌هایی که به مراحل پایانی ساخت رسیده‌اند، به نحوی که قابل استفاده برای هر گونه هدف علمی، پزشکی، تجاری یا صنعتی می‌باشند، نمی‌گردد.

(ح) "مواد هسته‌ای" دارای معانی ذیل است:

(۱) سوخت هسته‌ای، غیر از اورانیوم طبیعی و اورانیوم رقیق شده، که توانایی تولید انرژی از طریق فرآیند زنجیره‌ای شکافت هسته‌ای خودنگهدار را در بیرون از یک راکتور هسته‌ای به صورت تنها و یا در ترکیب با برخی مواد دیگر، دارا باشد؛

(۲) محصولات پرتوزا یا پسماند.

(ط) "راکتورهای هسته‌ای" به هر ساختمان دارای سوخت هسته‌ای اطلاق می‌شود، به ترتیبی که یک فرایند زنجیره‌ای شکافت هسته‌ای خودنگهدار آن بتواند بدون منبع اضافی نوترون، انجام گیرد.

(ی) تاسیسات هسته‌ای معانی ذیل را شامل می‌شود:

(۱) هر نوع راکتور هسته‌ای، غیر از راکتوری که در آن یک وسیله حمل و نقل دریایی یا هوایی، جهت کاربرد به عنوان منبع قدرت، خواه برای به حرکت انداختن و یا برای هدف دیگر، مجهز شده باشد.

(۲) هر کارخانه‌ای که برای تولید مواد هسته‌ای و سوخت هسته‌ای بکار می‌رود، یا هر کارخانه‌ای که هدف آن پردازش مواد هسته‌ای، از جمله هر کارخانه‌ای که هدف آن باز فرآوری سوخت هسته‌ای پرتودهی شده، می‌باشد.

(۳) هر نوع تاسیساتی که مواد هسته‌ای در آن انبار شده است، البته غیر از انباری که لازمه حمل چنین موادی می‌باشد، مشروط بر اینکه دولت محل تاسیسات تعیین کند که تاسیسات هسته‌ای متعدد یک بهره‌بردار که در همان سایت واقع شده است، بعنوان تاسیسات هسته‌ای واحد (مستقل) تلقی خواهد شد.

(ک) "خسارت هسته ای" به معانی ذیل است:

(۱) مرگ، هرنوع آسیب یا ضرر "شخصی (فردی)" یا هر نوع خسارت به اموال که بواسطه یا در نتیجه مواد با خاصیت پرتوزا یا ترکیبی از مواد پرتوزا با مواد سمی، انفجاری یا دیگر اموال خطرناک سوخت هسته ای یا محصولات رادیواکتیویته یا پسماند یا مواد هسته ای که از تاسیسات هسته ای ناشی شده، یا از آن نشات گرفته یا بدان فرستاده شده است، بوجود آمده باشد.

(۲) هرنوع خسارت یا ضرری که به این نحو پدید یا بوجود می آید، مشروط بر اینکه قانون دادگاه صالح مقرر کرده و حدود آن توسط قوانین دادگاه صالح تعیین شده باشد.

(۳) در صورت تصریح دولت محل تاسیسات: مرگ، هرنوع آسیب شخصی، هر نوع ضرر یا خسارت به اموالی که از سایر تشعشعات یونساز نشات شده و از دیگر منبع تشعشعاتی درون یک تاسیسات هسته ای، ناشی شده باشد، نیز شامل می گردد.

(۱) "واقعه هسته ای" به هر نوع رخداد یا مجموعه رخدادها با منشاء یکسان اطلاق می شود که خسارت هسته ای را بوجود آورده اند.

(۲) دولت محل تاسیسات، در صورت تضمین و یا پیشگیری میزان خطرات کمتر، می تواند مقادیر کم مواد هسته ای را از شمول این کنوانسیون خارج سازد، مشروط به اینکه:

الف) بیشتر کردن محدودیت ها، برای شامل نشدن چنین مقادیری، توسط شورای حکام آژانس بین المللی انرژی اتمی تعیین گردد؛ و

ب) خارج کردن از شمول کنوانسیون مذکور؛ توسط هر دولت محل تاسیسات، در چارچوب محدودیت های معین شده، باشد.

حداکثر محدودیت ها به صورت دوره ای توسط شورای حکام مورد بازنگری قرار خواهد گرفت.

ماده ۲

(۱) گرداننده تاسیسات هسته ای در قبال خسارات هسته ای مسئولیت خواهد داشت، به محض اینکه اثبات شود که چنین خسارتی در نتیجه واقعه هسته ای وارد شده است،

(الف) در تاسیسات هسته ای خود؛ یا

(ب) دربرگیرنده مواد هسته ای باشد که از تاسیسات هسته ای او ناشی شده یا نشات گرفته است.

(۱) قبل از اینکه مسئولیت وقایع هسته ای دربرگیرنده مواد هسته ای، بر طبق عبارات صریح قرارداد کتبی، توسط گرداننده تاسیسات هسته ای دیگر پذیرفته شده باشد.

(۲) در صورت فقدان چنین عبارات صریح، قبل از اینکه گرداننده تاسیسات هسته ای دیگر مسئولیت مواد هسته ای را بر عهده بگیرد؛ یا

(۳) در موردی که مواد هسته ای، به منظور استفاده در رآکتور هسته ای که به یک وسیله حمل و نقل جهت استفاده و یا بعنوان ابزار قدرت، خواه بر حرکت دادن آن و یا برای هدف دیگر نصب شده است، در نظر گرفته شده باشد، قبل از اینکه شخصی که براساس قانون مجاز به اداره چنین رآکتوری شده است مسئولیت مواد هسته ای را برعهده گرفته باشد؛

(۴) در موردی که مواد هسته ای به قلمرو یک دولت غیرمتعاقد فرستاده شده باشد، قبل از آن که بار آن به وسیله حامل، که به قلمرو آن دولت رسیده است، تخلیه گردد.

(ج) دربرگیرنده مواد هسته ای است که به تاسیسات هسته ای آن (بهره‌بردار) ارسال شده باشد.

(۱) بعد از این که انتقال مسئولیت نسبت به حوادث هسته ای، که متضمن مواد هسته ای می‌باشد، توسط او و به موجب عبارات صریح یک قرارداد کتبی، از گرداننده تاسیسات به دیگری، پذیرفته شده باشند.

(۲) در صورت فقدان چنین عبارات صریحی، بعد از بر عهده گرفتن مسئولیت چنین موادی؛ یا

(۳) پس از بر عهده گرفتن مسئولیت مواد هسته ای از گرداننده رآکتور هسته ای که به یک وسیله حمل و نقل جهت استفاده به عنوان ابزار قدرت، خواه برای به حرکت در آوردن آن یا برای هر هدف دیگری، تجهیز شده باشد؛ اما

(۴) در جائیکه مواد هسته ای، با رضایت کتبی گرداننده از سوی یک شخص در قلمرو یک دولت غیر متعاقد، ارسال شده باشد، تنها بعد از اینکه آن مواد در وسیله حمل و نقلی که قرار است از قلمرو آن دولت حمل شود، بارگیری شود؛

مشروط بر اینکه، اگر خسارت هسته ای ناشی از واقعه هسته ای باشد که در تاسیسات هسته ای رخ داده و متضمن مواد هسته ای ذخیره شده‌ای در آن است که لازمه حمل آن باشد، مقررات (بند فرعی الف) این بند در موردی که گرداننده یا شخص دیگری که بر اساس مقررات بند فرعی (ب) یا (ج) این بند به تنهایی مسئول می‌باشد، اعمال نمی‌گردد.

(۲) دولت محل تاسیسات می‌تواند، از طریق قانون‌گذاری، و بر اساس مقرراتی که در آن معین گردد، مبادرت به تعیین حامل مواد هسته‌ای نماید و یا شخصی را تعیین نماید که مواد پرتوزا یا پسماند را مدیریت کند و به درخواست او و با رضایت گرداننده مربوطه، به عنوان گرداننده مواد هسته‌ای یا رادیواکتیو یا پسماند، منصوب نماید. در چنین موردی، حامل یا چنین شخصی، بر طبق کنوانسیون حاضر، گرداننده تاسیساتی که در قلمرو آن دولت واقع شده است، تلقی می‌گردد.

(۳) (الف) در مواردی که خسارت هسته‌ای، مسئولیت بیش از یک گرداننده را مطرح می‌سازد، گردانندگان مربوطه، مادامی که خسارت منتسب به هریک از گردانندگان به طور معقولی قابل تفکیک نباشد، به طور مشترک و جمعی مسئول شناخته خواهند شد.

(ب) در مواردی که حادثه هسته‌ای، در جریان حمل مواد هسته‌ای، خواه در یک و در همان وسیله حمل و نقل، یا در مورد ذخیره لازمه حمل و نقل، در یک و در همان تاسیسات هسته‌ای، اتفاق بیافتد و خسارت هسته‌ای به بار آورد که مسئولیت بیش از یک گرداننده را مطرح سازد، کل مسئولیت فراتر را بالاترین مبلغ قابل اعمال نسبت به هریک از گردانندگان بر اساس ماده ۵، نخواهد بود.

(ج) در هیچ‌کدام از موارد اشاره شده در بندهای فرعی الف و ب این بند، مسئولیت هیچ‌یک از گردانندگان بیشتر از مبلغ قابل اعمال بر اساس ماده ۵، نخواهد بود.

(۴) با رعایت مقررات بند ۳ این ماده، در مواردی که در یک واقعه هسته‌ای، تاسیسات هسته‌ای متعدد از یک و یا همان گرداننده دچار حادثه مشترک شده باشد، چنین گرداننده‌ای در خصوص هریک از تاسیسات هسته‌ای مربوط، تا مبلغ قابل اعمال نسبت به او، بر اساس ماده ۵، مسئولیت خواهد داشت.

(۵) به غیر از مواردی که در این کنوانسیون به نحو دیگری مقرر شده باشد، هیچ شخصی به غیر از گرداننده در قبال خسارت هسته‌ای مسئول نخواهد بود. با این وجود، این مقرره، اعمال کنوانسیون‌های بین‌المللی لازم‌الاجرا یا مفتوح برای امضاء، تصویب یا الحاق را در تاریخی که این کنوانسیون برای امضاء باز است، تحت تاثیر قرار نخواهد داد.

(۶) شخص نباید مسئول آسیب یا خسارتی گردد که بر اساس بند فرعی (ک) بند ۱ ماده ۱، خسارت هسته‌ای تلقی نمی‌شود؛ هرچند که ممکن است بر اساس قسمت ۲ بند فرعی (ک)، خسارت هسته‌ای تلقی گردد.

۷) اگر قانون دادگاه صالح مقرر کرده باشد، دعوی مستقیم (اصلی) بر علیه شخصی که امنیت مالی را بر اساس ماده ۷ تأمین می‌کند، خواهد بود.

ماده ۳

گرداننده‌ی مسئول بر اساس این کنوانسیون، باید بر اساس ماده ۷ گواهی را که توسط یا از جانب بیمه‌گر یا دیگر تضمین کننده مالی صادر می‌شود؛ را برای حامل فراهم آورد. این گواهی باید نام و آدرس آن بهره‌بردار، میزان، نوع و مدت تأمین (مالی) را مقرر نماید؛ مفاد این ماده نمی‌تواند توسط شخصی که به وسیله او یا از جانب او گواهی صادر شده است، مورد تردید قرار گیرد. همچنین، این گواهی، باید مواد هسته‌ای را که در خصوص آن تأمین (مالی) اعمال می‌شود را نشان دهد و باید شامل بیانیه مقامات دولتی صالح محل تاسیسات، که شخص منسوب شده در چارچوب مفاد این کنوانسیون بهره‌بردار تلقی می‌گردد، نیز باشد.

ماده ۴

۱) مسئولیت گرداننده در قبال خسارت هسته‌ای بر اساس این کنوانسیون مطلق خواهد بود.

۲) اگر گرداننده ثابت کند که خسارت هسته‌ای کلاً یا جزئاً ناشی از تقصیر سنگین شخصی که متحمل خسارت شده، بوده و یا از فعل یا ترک فعل چنین شخصی با قصد اضرار بوجود آمده است؛ دادگاه صالح، اگر قانون آن مقرر کرده باشد، می‌تواند گرداننده را کلاً یا جزئاً از تعهد خود مبنی بر جبران خسارتی که چنین شخصی متحمل شده است، مبری سازد.

۳) الف) بر اساس این کنوانسیون، هیچ مسئولیتی در قبال خسارت هسته‌ای که در نتیجه واقعه هسته‌ای که مستقیماً از جنگ مسلحانه، مخاصمات، جنگ داخلی یا شورش ناشی شده است؛ به گرداننده منتسب نخواهد شد.

ب) گرداننده در قبال خسارت هسته‌ای ناشی از حادثه هسته‌ای، که مستقیماً در نتیجه فاجعه طبیعی استثنائی بوجود آورده است، مسئول نخواهد بود؛ مگر در مواردی که قانون دولت محل تاسیسات خلاف آن را مقرر دارد.

۴) هرگاه هم خسارت هسته‌ای و هم خساراتی غیر از خسارت هسته‌ای، به واسطه یک حادثه هسته‌ای یا مشترکاً توسط یک حادثه هسته‌ای و یک یا چند حادثه دیگر، بوجود آمده باشد؛ این چنین خسارت‌ها، مادامی که به طور معقولی از خسارت هسته‌ای قابل تفکیک نباشد، بر طبق این کنوانسیون خسارت هسته‌ای

تلقى می‌شود که بوسیله آن حادثه هسته‌ای بوجود آمده است. اما در مواردی که خسارت مشترکاً توسط یک حادثه هسته‌ای تحت پوشش این کنوانسیون و بوسیله انتشار تشعشعات یونساز که تحت پوشش این کنوانسیون نیست، بوجود آید؛ هیچ یک از مفاد این کنوانسیون، نمی‌تواند مسئولیت شخصی را که ممکن است در ارتباط با تشعشعات یونساز به علت پیچیدگی کار، مسئول شناخته شده و یا در قبال شخصی که متحمل چنین خسارتی شده است، محدود کند یا تحت تاثیر قرار دهد.

(۵) گرداننده بر اساس این کنوانسیون در قبال خسارت هسته‌ای وارده به موارد ذیل مسئول نخواهد بود:

(الف) به خود تأسیسات هسته‌ای یا هر نوع اموال در سایت آن تأسیسات که مورد استفاده قرار می‌گیرد یا قرار است در ارتباط با آن تأسیسات مورد استفاده قرار گیرد؛ یا

(ب) به وسیله‌ای حمل و نقلی که حامل مواد هسته‌ای مزبور در زمان حادثه هسته‌ای می‌باشد.

(۶) هر یک از دولت‌های محل تأسیسات می‌تواند از طریق قانون مقرر کند که بند فرعی (ب) بند ۵ این ماده (نسبت به او) اعمال نخواهد شد، مشروط بر این که در هیچ موردی، مسئولیت گرداننده در خصوص خسارت هسته‌ای، غیر از خسارت هسته‌ای نسبت به وسیله حمل و نقل، به کمتر از ۵ میلیون دلار امریکا برای یک واقعه هسته‌ای کاهش نیابد.

(۷) هیچ یک از مفاد این کنوانسیون نباید بر موارد زیر تاثیرگذار باشد:

(الف) مسئولیت هر شخصی در قبال خسارت هسته‌ای که با قصد اضرار و بواسطه فعل یا ترک فعل او بوجود آمده است و در آن گرداننده طبق پاراگراف ۳ یا ۵ این ماده مسئول شناخته نشده است؛

(ب) مسئولیت گرداننده در بیرون از چارچوب این کنوانسیون، در قبال خسارت هسته‌ای که بر اساس بند فرعی (ب) بند ۵ این ماده تحت این کنوانسیون مسئول نمی‌باشد؛

ماده ۵

(۱) مسئولیت گرداننده می‌تواند بوسیله دولت محل تأسیسات به میزانی که نباید کمتر از ۵ میلیون دلار امریکا، برای هر واقعه هسته‌ای باشد، محدود گردد.

(۲) محدودیت مسئولیتی که به موجب این ماده ممکن است مقرر گردد، منافع یا هزینه‌هایی را که در دعوی جبران خسارات هسته‌ای مورد حکم دادگاه قرار گرفته است را شامل نخواهد شد.

۳) دلار ایالات آمریکا که در این کنوانسیون مورد اشاره قرار گرفته است، عبارت از یک واحد شمارش معادل با ارزش دلار ایالات متحد آمریکا بر حسب طلا در ۲۹ آوریل ۱۹۶۳ یعنی ۳۵ دلار برای هر اونس طلا، می باشد.

۴) مبلغ مذکور در بند ۶ ماده ۴ و بند این ماده، می تواند به پول ملی تبدیل شود.

ماده ۶

۱) حقوق جبران خسارت بر اساس این کنوانسیون، در صورت عدم طرح دعوی ظرف ده سال از تاریخ واقعه هسته ای، از بین خواهد رفت. با این وجود، چنانچه بر اساس قانون دولت محل تاسیسات، مسئولیت گرداننده توسط بیمه یا دیگر سیستم تامین مالی یا بوسیله صندوق دولتی برای مدتی طولانی تر از ده سال، پوشش داده شود، قانون دادگاه صالح می تواند مقرر کند که حقوق جبران خسارت در قبال گرداننده تنها بعد از یک دوره ای که ممکن است طولانی تر از ده سال باشد، از بین برود. در هر حال این دوره (تعیین شده توسط دادگاه) نباید طولانی تر از دوره ای باشد که مسئولیتی بر اساس قانون دولت محل تاسیس به این نحو پوشش داده می شود. در هر حال چنین تمدید دوره اسقاط (حق)، حقوق جبران خسارت شخصی را که بر اساس این کنوانسیون دعوی بعثت فوت یا آسیب شخصی علیه گرداننده، قبل از سپری شدن دوره مذکور ده سال طرح کرده است، تحت تاثیر قرار نخواهد داد.

۲) در مواردی که خسارات هسته ای توسط یک واقعه هسته ای متضمن مواد هسته ای بوجود آید، که در زمان واقعه هسته ای آن مواد به سرقت رفته، مفقود گردیده، به دریا ریخته شده یا در دریا رها شده باشد، دوره ای که بموجب بند ۱ این ماده معین خواهد شد، از زمان تاریخ آن واقعه هسته ای محاسبه می شود. با این حال، مدت زمان سپری شده به هیچ وجه نباید بیشتر از یک دوره بیست ساله از زمان سرقت، مفقود شدن، ریختن یا رها شدن در دریا باشد.

۳) قانون دادگاه صالح می تواند یک دوره از بین رفتن یا مرور زمان که نباید کمتر از سه سال، از تاریخی که شخص خسارت داده از خسارت و مسئولیت گرداننده در قبال خسارت مطلع شده یا می توانست مطلع شود باشد، معین کند؛ مشروط بر اینکه از دوره معین شده، بر اساس بندهای ۱ و ۲ این ماده، فراتر نرود.

۴) اگر قانون دادگاه صالح طور دیگری مقرر نکرده باشد، شخصی که مدعی است خسارت هسته ای متحمل شده و دعوی جبران خسارت را در چارچوب دوره مربوطه بر اساس این ماده طرح کرده

است، می تواند دعوی خود را اصلاح و تغییر دهد تا تشدید و وخیم تر شدن خسارت را، حتی پس از سپری شدن آن دوره، ملحوظ دارد؛ مشروط بر اینکه حکم نهایی صادر نشده باشد .

(۵) در مواردی که قرار است صلاحیت قضایی بر اساس بند فرعی(ب) بند ۳ ماده ۱۱ تعیین شود و درخواستی در چارچوب دوره مربوط بر اساس این ماده به هر یک از متعاهدینی که قانوناً توان تعیین را دارند، ارائه گردد، لیکن زمان باقی مانده پس از چنین تعیینی کمتر از شش ماه باشد، دوره ای که در چارچوب آن یک دعوی میتواند اقامه شود، شش ماه از زمان چنین تعیینی می باشد .

ماده ۷

(۱) گرداننده ملزم خواهد بود که بیمه یا دیگر تامین مالی که مسئولیت او را در قبال خسارت هسته ای پوشش می دهد، به هر میزان، نوع یا شرایطی که دولت محل تاسیسات معین می کند، تامین کند. دولت محل تاسیسات با تامین وجوه لازم، تا آن حد که بیمه یا دیگر تامین های مالی چنین دعاوی را کفاف نمی کنند. دعوی خسارات هسته ای که علیه گرداننده اقامه و صادر شده است را جبران خواهد کرد. ولی این مقدار نباید بیش از حد باشد که احتمالاً در بند ۵ قید شده است.

(۲) هیچ یک از مقررات بند ۱ این ماده، متعاهدین یا هریک از اجزاء فرعی تشکیل دهنده آنها از قبیل ایالات و دولتها، را به فراهم آوردن بیمه یا دیگر تامین های مالی جهت پوشش دادن مسئولیت آنها به عنوان گرداننده، ملزم نخواهد کرد.

(۳) صندوق (وجوه) مقرر شده بوسیله بیمه و دیگر تامین های مالی یا توسط دولت محل تاسیسات بر اساس بند ۱، این ماده ، منحصرراً برای جبران خسارت مقتضی بر اساس این کنوانسیون خواهد بود.

(۴) هیچ بیمه گر یا تامین کننده مالی دیگر نباید بیمه یا دیگر تامین مالی را که بر اساس بند ۱ این ماده مقرر شده است را بدون اطلاع قبلی کتبی دو ماهه به مقام عمومی صالح، یا مادامی که چنین بیمه ای یا دیگر تامین مالی به حمل مواه هسته ای مربوط می شود، در جریان دوره حمل مورد بحث، معلق یا باطل کند .

ماده ۸

به شرط رعایت مقررات این کنوانسیون نوع، شکل و میزان جبران خسارت و نیز توزیع عادلانه آن تابع دادگاه صالح خواهد بود.

ماده ۹

(۱) در مواردی که مقررات بیمه ملی یا بیمه بهداشت عمومی، بیمه اجتماعی، تامین اجتماعی، جبران خسارت کارگران یا سیستم های جبران خسارت بیماری های شغلی، شامل جبران خسارت کارگران یا سیستم های جبران خسارت بیماری های شغلی، شامل جبران خسارت هسته ای هم باشد، حقوق ذی نفعان چنین سیستم هایی در تحصیل جبران خسارت بر اساس کنوانسیون و مفاد چنین سیستمی علیه گرداننده مسئول، با رعایت مقررات این کنوانسیون، بوسیله قانون طرف متعاقد که در آن سیستم ها ایجاد شده است، یا مقررات سازمان های بین الدولتی که چنین سیستم هائی را ایجاد کرده اند، تعیین خواهد شد.

(۲) الف) اگر شخصی تبعه یک طرف متعاقد غیر از گرداننده، که خسارت هسته ای را بر اساس یک کنوانسیون بین المللی یا قانون یک دولت غیر متعاقد جبران کرده است، باشد چنین شخصی، تا مبلغی که پرداخته است، حقوق شخص جبران شده را بر اساس این کنوانسیون از طریق جانشینی بدست می آورد. هیچ حقوقی توسط هیچ شخصی، تا حدی که گرداننده حق رجوع به چنین شخصی را بر اساس این کنوانسیون دارد، نباید به این نحو تحصیل شود.

ب) هیچ یک از مفاد این کنوانسیون نمی تواند یک گرداننده را که غرامت خسارت هسته ای را بر اساس بند ۱ ماده ۷ پرداخت کرده است، از بازطلبی و جبران متقابل از شخص تامین کننده امنیت مالی یا یک دولت صاحب تاسیسات، تا میزانی که وی پرداخت کرده است، باز داشته و مانع گردد.

ماده ۱۰

گرداننده تنها زمانی حق رجوع خواهد داشت که:

الف) این حق صریحاً توسط یک قرارداد کتبی مقرر شده باشد؛ یا

ب) واقعه هسته ای از فعل یا ترک فعل شخصی با قصد اضرار، ناشی شده باشد.

ماده ۱۱

(۱) به جز در مواردی که طور دیگری در این ماده مقرر شده باشد، صلاحیت قضائی نسبت به اقدامات بر اساس ماده ۲، صرفاً با دادگاه های طرف متعاقدی است که در چار چوب قلمرو آن واقعه هسته ای رخ داده است.

۲) در مواردی که واقعه هسته ای خارج از قلمرو هر یک از طرف های متعاقد اتفاق افتد، یا در مواردی که مکان واقعه هسته ای نمی تواند به صورت قطعی معین گردد، صلاحیت نسبت به چنین اقداماتی (قضائی) با دادگاه های دولت محل تاسیسات/گرداننده، خواهد بود.

۳) در مواردی که بر اساس بند ۱ و ۲ این ماده، دادگاههایی در بیش از یک دولت متعاقد دارای صلاحیت می باشند، صلاحیت به نحو ذیل تعیین خواهد شد:

- الف) اگر بخشی از واقعه هسته ای در خارج از قلمرو هر یک از متعاهدین اتفاق افتد، و بخشی دیگر در داخل قلمرو یکی از متعاهدین واقع شود، دادگاه های طرف های اخیر صلاحیت خواهند داشت .
- ب) در مورد دیگر، (صلاحیت) با دادگاه های آن متعهده ای است که توسط موافقتنامه بین متعاهدین که دادگاههای آنها بر اساس بند ۱ یا ۲ این ماده صلاحیت دارند، بوده و تعیین می گردد.

ماده ۱۲

۱) حکم نهایی صادر شده دادگاهی که بر اساس ماده ۱۱ صلاحیت دارد، در قلمرو دیگر متعاهدین به رسمیت شناخته خواهد شد، مگر آنکه؛

الف) حکم از طریق تقلب تحصیل شده باشد.

ب) در موردی که به محکوم علیه فرصت عادلانه جهت اقامه دعوی خود اعطا نگردیده باشد.

ج) وقتی که حکم مغایر با نظم و رویه عمومی متعهده ای که در قلمرو آن شناسایی حکم در خواست شده است باشد، یا اینکه با معیار های اساسی عدالت مطابق نباشد.

۲) حکم قطعی که شناسائی میشود، به محض ارائه برای اجرا بر اساس تشریفات که توسط قانون دولت متعاقد لازم شناخته شده است، قابل اجرا می شود، بدان حد که گوئی حکم خود دادگاه آن دولت متعاقد (اجرا کننده) می باشد.

۳) ادعایی که در یک دادگاه ارائه می شود و حکمی که در مورد آن صادر می گردد نباید در دادگاه دیگری نیز اقامه گردد.

ماده ۱۳

این کنوانسیون و قانون ملی قابل اعمال بر اساس آن، بدون اعمال هر گونه تبعیض بر اساس ملیت، اقامت یا سکونت، اجرا خواهد شد.

ماده ۱۴

به غیر از موارد اقدامات اجرائی، در دعاوی مطروحه در دادگاه های صالح بر اساس ماده ۱۱ این کنوانسیون، مصونیت های قضایی بر اساس قواعد ملی یا حقوق بین الملل قابل اعمال نخواهد بود.

ماده ۱۵

متعاهدین اقدامات مقتضی را اتخاذ خواهند کرد تا قابلیت انتقال آزادانه، جبران خسارت هسته ای، منافع و هزینه های مورد دادگاه در آن ارتباط، بیمه و حقوق و صندوق بیمه اتکائی مقرر شده بوسیله بیمه، بیمه اتکائی مقرر شده بوسیله بیمه، بیمه اتکائی یا دیگر تامین مالی، یا صندوق (وجه) مقرر شده بوسیله دولت محل تاسیسات بر اساس این کنوانسیون، به سیستم پولی دولت متعاهدی که در قلمرو آن خسارت وارد آمده است و نیز متعاهدی که در قلمرو آن مدعی عادتاً سکونت دارد، و همچنین قابلیت انتقال آزادانه بیمه یا حقوق و پرداختهای بیمه اتکائی به درون (سیستم های) پولی معین شده در قرارداد بیمه یا بیمه خوداتکائی، تضمین گردد.

ماده ۱۶

شخصی که خسارات وارده به او براساس کنوانسیون بین المللی دیگری راجع به مسئولیت مدنی در زمینه انرژی هسته ای جبران شده است دیگر نمی تواند بر اساس این کنوانسیون مستحق جبران خسارت مجدد بشود.

ماده ۱۷

این کنوانسیون در زمانی که برای امضاء گشوده شده است، اعمال (اجرا) هیچ یک از موافقتنامه های بین المللی یا کنوانسیونهای بین المللی راجع به مسئولیت مدنی در زمینه انرژی هسته ای که لازم لاجرا هستند و یا برای امضاء، تصویب، الحاق مفتوح شده اند، را نفی ننموده و تحت تاثیر قرار نخواهد داد.

ماده ۱۸

این کنوانسیون نباید طوری تفسیر شود که حقوق یک متعاقد را بر اساس قواعد کلی حقوق بین المللی عمومی در زمینه خسارت هسته ای، متاثر سازد.

ماده ۱۹

۱) هر طرف متعاهدی که به موجب بند فرعی (ب) بند ۳ ماده ۱۱ موافقت نامه ای منعقد می کند، باید بدون تاخیر آن را به اطلاع دبیر کل آژانس بین المللی انرژی اتمی برساند و رونوشت چنین موافقت نامه ای را به دیگر متعاهدین ارسال نماید.

۲) متعاهدین باید، رونوشت قوانین و مقررات مربوط خودشان را درخصوص موضوعات تحت پوشش این کنوانسیون به اطلاع دبیرکل برسانند و به دیگر طرفهای متعاقد ارسال نمایند.

ماده ۲۰

خاتمه اعمال این کنوانسیون نسبت به هر یک از متعاهدین، خواه بر اساس ماده ۲۵ و خواه به صورت فسخ (کنوانسیون) به موجب ماده ۲۶ انجام شود، مانع از تداوم اعمال این کنوانسیون نسبت به خسارت هسته ای که بوسیله حادثه هسته ای قبل از خاتمه (کنوانسیون) بوجود آمده است، نخواهد شد.

ماده ۲۱

این کنوانسیون جهت امضاء دولتهای شرکت کننده در کنفرانس بین المللی راجع به مسئولیت مدنی در قبال خسارت هسته ای، که از ۲۹ آوریل تا ۱۹ مه ۱۹۶۳ در وین برگزار شد، مفتوح خواهد ماند.

ماده ۲۲

این کنوانسیون باید به تصویب (دولتها) برسد و اسناد مصوب باید نزد دبیرکل آژانس بین المللی انرژی اتمی تودیع گردد.

ماده ۲۳

این کنوانسیون، سه ماه پس از تودیع پنجمین سند تصویب، و در خصوص دولتهایی که آن را پس از آن تاریخ تصویب می کنند، سه ماه پس از تودیع سند مصوب توسط آن دولت، لازم الاجرا خواهد بود.

ماده ۲۴

(۱) تمام دولتهای سازمان ملل متحد، یا نهادهای تخصصی آن، یا آژانس بین المللی انرژی اتمی، که در کنفرانس بین المللی راجع به مسئولیت مدنی در قبال خسارت هسته ای، که در شهر وین از ۲۹ آوریل تا ۱۹ مه ۱۹۶۳ برگزار شد، شرکت نکرده بودند، می توانند به این کنوانسیون ملحق بشوند.

(۲) اسناد الحاق باید در نزد دبیر کل آژانس بین المللی انرژی اتمی تودیع گردد.

(۳) در خصوص دولتهای ملحق شونده، این کنوانسیون سه ماه پس از تاریخ تودیع سند الحاق آن دولت به اجرا درخواهد آمد و در هر حال قبل از به اجرا در آمدن این کنوانسیون بر اساس ماده ۲۳، نسبت به آنها لازم الاجرا نخواهند بود.

ماده ۲۵

(۱) مدت این کنوانسیون ده سال از زمان لازم الاجرا شدن آن می باشد. هر یک از متعاهدین، قبل از پایان این دوره، می تواند با اطلاع قبلی حداقل ۱۲ ماهه به دبیر کل آژانس بین المللی انرژی، اعمال این کنوانسیون را نسبت به خودش در پایان دوره ده ساله، خاتمه دهد.

(۲) این کنوانسیون، بعد از دوره دو ساله، به مدت پنج سال دیگر برای آن دولت هایی که اعمال آن را بر اساس بند ۱ این ماده خاتمه نداده اند، اعمال خواهد شد و پس از آن نیز به صورت دوره های پنج ساله متوالی نسبت به طرف هایی که عدم اعمال آن را در پایان یکی از این دوره ها، دوازده ماه قبل به دبیر کل آژانس بین المللی انرژی اتمی اطلاع نداده اند، اعمال خواهد شد.

ماده ۲۶

(۱) در هر زمان پس از سپری شدن یک دوره پنج ساله از زمان به اجرا در آمدن این کنوانسیون، دبیر کل آژانس بین المللی انرژی اتمی کنفرانسی را برگزار خواهد کرد تا پس از تمایل یک سوم متعاهدین مبنی بر بازنگری، بازنگری در کنوانسیون را مورد بررسی قرار دهد.

(۲) هر یک از متعاهدین، میتوانند پس از اولین کنفرانس بازنگری که به موجب بند ۱ این ماده برگزار شده است، با اطلاع قبلی دوازده ماهه به دبیر کل آژانس بین المللی انرژی اتمی، از کنوانسیون خارج شوند.

(۳) خروج از (کنوانسیون) یک سال پس از تاریخی که دبیر کل آژانس بین المللی انرژی اتمی اعلامیه (دولت مربوطه) را دریافت کرد، متضمن اثر خواهد بود.

ماده ۲۷

دبیر کل آژانس بین المللی انرژی اتمی، موارد ذیل را به اطلاع دولتهائی که به کنفرانس بین المللی راجع به مسئولیت مدنی در قبال خسارت هسته ای، که از ۲۹ آوریل تا ۱۹ مه ۱۹۶۳ در وین برگزار شد دعوت شدند، و نیز دولت هایی که به این کنوانسیون ملحق گردیده اند، خواهد رساند،

الف) امضا و اسناد تصویبی و الحاقی که به موجب مواد ۲۱، ۲۲ و ۲۴ دریافت کرده اند؛

ب) تاریخی که کنوانسیون بر اساس ماده ۲۳ به اجرا در خواهد آمد؛

ج) اعلامیه های مربوط به خاتمه (کنوانسیون) یا خروج (از آن) را که به موجب مواد ۲۵ و ۲۶ دریافت کرده است؛

د) درخواست برگزاری کنفرانس بازنگری بر اساس ماده ۲۶.

ماده ۲۸

این کنوانسیون توسط مدیرکل آژانس بین المللی انرژی اتمی بر طبق ماده ۱۰۲ منشور سازمان ملل، ثبت گردیده است.

ماده ۲۹

متن اصلی کنوانسیون به زبانهای انگلیسی، فرانسه، روسی و اسپانیایی دارای اعتبار یکسانی می باشند و نزد مدیرکل آژانس بین المللی انرژی اتمی نگهداری می گردد.